

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
STALNA SLUŽBA U STAROM GRADU

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, Stalna služba u Starom Gradu, po sucu Miljani Srhoj Buratović u pravnoj stvari tužitelja Ivan Pavičić, Hvar, Put Podstina 2, OIB:50621775639, zastupan po punomoćniku Mirko Butorović odvjetnik iz Hvara protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB:14036333877, zastupana po punomoćniku Domagoj Petrinović odvjetnik iz OD Kožul&Petrinović d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave održane u prisutnosti tužitelja sa punomoćnikom te izočnosti tuženika, zaključene 15. rujna 2026. i objavljene 29. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuju se ništetnima pojedine odredbe Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, broj 216-211/2006, od 11. travnja 2006. godine, sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita : Ivan PAVIČIĆ, Hvar, Put Podstina 2, OIB : 50621775639 i pravnog prednika tuženika, kao kreditora HYPO ALPE-ADRIA BANK d.d., danas : ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB : 14036333877, i to odredba : - članka 4. stavak 3. - dijelu "u kunsjoj protuvrijednosti 1.654,38 CHF (tisućušestopedesetčetirišvicarskafrankai 38/100) obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja"; - članka 6. - u cijelosti ; odnosno u svakom dijelu istog u kojem se spominje promjenjiva kamatna stopa ili valutna klauzula pa iste ne proizvode pravne učinke za stranke.

II/ Nalaže se tuženiku : ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB : 14036333877, tužitelju : Ivan PAVIČIĆ, Hvar, Put Podstina 2, OIB : 50621775639, na ime povrata ništetno naplaćenih iznosa temeljem Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, broj 216-211/2006, od 11. travnja 2006. godine, ništetnim mijenjanjem ugovorne kamatne stope i ništetno ugovorenom valutnom klauzulom, isplatiti iznos od 36.477,00 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na iznos od 31.608,74 EUR, od 1. listopada 2015. godine, do isplate, te na iznos od 4.868,26 EUR, od 10. lipnja 2019. godine, do isplate, i to za razdoblje do 31. prosinca 2022. godine, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje nakon 1. siječnja 2023. godine do naplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne

stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III/ Nalaže se tuženiku : ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB : 14036333877, tužitelju : Ivan PAVIČIĆ, Hvar, Put Podstina 2, OIB : 50621775639, na ime povrata ništetno naplaćenih iznosa temeljem Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, broj 216-211/2006, od 11. travnja 2006. godine, isplatiti iznos od 7.276,16 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na taj iznos od 1. listopada 2015. godine, do isplate, za razdoblje do 31. prosinca 2022. godine, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje nakon 1. siječnja 2023. godine do naplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

IV/ Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak, sa zakonskom zateznom kamatom u iznosu od 5.425,00 EUR, tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Predmetni parnični postupak pokrenut je 10.06.2019. zaprimanjem tužbe tužitelja Ivana Pavičića, protiv tužene Addiko Bank d.d., radi utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi ugovora o kreditu koji je sklopljen između parničnih stranaka 2006., te povrat više isplaćenih novčanih sredstava tužitelju.

2. Naime, tužitelj navodi da su dana 11. travnja 2006. stranke sklopile Ugovor o kreditu broj 216-211/2006. Predmetnim ugovorom da je kreditor odobrio ovdje tužitelju kao korisniku kredita isplatu iznosa od 205.800,00 CHF, s rokom otplate od 180 mjeseci. Isplata je ugovorena u kunskoj protuvrijednosti, odnosno, po srednjem tečaju za CHF... važećem na dan korištenja kredita. Otplate kredita ugovorena je u kunskoj protuvrijednosti odnosno po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan plaćanja, dakle primjenom valutne klauzule.

Odredbom čl. 6 ugovorena je promjenjiva kamatna stopa, koja je u vrijeme sklapanja ugovora iznosila 5,25 % dok je odredbom istog članka određeno da se promjena određuje temeljem odluke kreditora. Odredbom čl. 4 st. 3. određena je otplate u 180 jednakih anuiteta u iznosima od po 1. 654,38 CHF. Tužitelj da je započeo s isplatom anuiteta 31. svibnja 2006. Tijekom daljnjeg razdoblja otplate kredita, odnosno do 01. siječnja 2014. tuženik da je jednostrano mijenjao izvorno ugovorenu kamatnu stopu, bez unaprijed ugovorenih odnosno određenih kriterija, a o kojima se nikada nije pregovaralo s tužiteljem.

3. Tužitelj se u tužbi poziva na recentnu praksu sudova u Republici Hrvatskoj, pa tako, između ostalog, i na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovnog

broja Revt-249/2014 od 9. travnja 2015. Ovom odlukom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovnog broja P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., te drugostupanjska presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovnog broja PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. u dijelu odluke o ništetnosti odredbe o ugovornoj kamati s promjenjivom kamatnom stopom kod kredita ugovorenog u švicarskim francima, što je ovdje slučaj. Predmetnom odlukom je zauzet stav da se odredbe temeljem kojih je donesena jednostrana odluka tuženika o mijenjanju ugovorene redovne kamatne stope, imaju smatrati nepoštenim ugovornim odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, odnosno, imaju se smatrati ništetnim odredbama. Iste da su bile nerazumljive i neodređene, potrošači da nisu raspolagali osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju, te posljedično, da su takve ugovorne odredbe uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita u odnosu na banku, što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava. Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske, oznake U-III-2521/2015 od 13. prosinca 2016. potvrđena je ova odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

4. Dakle, tužitelj tvrdi da je zaključak kako je tuženica u razdoblju otplate kredita, temeljem ništetne odredbe tužitelju obračunavala kamatnu stopu veću od ugovorene. Na ovaj način da je tuženica povrijedila odredbu članka 3. Zakona o obveznim odnosima, te je posljedično stekla bez osnove određeni novčani iznos (*članak 1111. Zakona o obveznim odnosima*).

5. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je 14. lipnja 2018. pod poslovnim brojem PŽ-6632/2017 donio presudu (*tzv. slučaj Franak*), kojom presudom je utvrđeno da su tamo tuženici (*ukupno sedam banaka*) u razdoblju od 1. listopada 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kredit, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

6. Dakle, tužitelj tvrdi da je zaključak kako je tuženica u razdoblju otplate kredita, osim nezakonitom promjenom kamatne stope, tužitelju obračunavala i mjesečne anuitete temeljem kunske protuvrijednosti CHF valute.

7. Tužitelj je uz tužbu dostavio sve dokaze na koje se poziva, kao i sudsku praksu gore navedenu.

8. U nastavku postupka, nakon izvedenih dokaza i financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je uredio tužbeni zahtjev u pogledu visine, pa je tako podneskom od 15.10.2025. postavljen konačni tužbeni zahtjev, koji glasi onako kako je navedeno u izreci ove presude.

9. U odgovoru na tužbu tužena osporava tužbeni zahtjev u cijelosti, te predlaže sudu, nakon provedenog dokaznog postupka, odbiti ga te ističe prigovor zastare. Nadalje, navodi kako ne postoji pravni interes za podnošenje kondemnatorne tužbe iz razloga što je tužitelj provedbom konverzije sukladno ZID ZPK u potpunosti već ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku što predstavlja negativnu procesnu pretpostavku za vođenje ova parnice. Osporava da bi odredbe osnovnog ugovora bile ništetne, no bez obzira na to ističe kako je pitanje vraćanja iznosa koje traži tužitelj konačno i sporazumno riješeno temeljem Aneksa sklopljenim među strankama ovog

spora sukladno ZID ZPK. Dakle, provedbom konverzije tužitelj je već oštećen za iznose koje potražuje tužbom, tužitelju su plaćene odnosno priznate preplaćene svote na način da su iste iskorištene za podmirenje obroka prema novom otplatnom planu te stoga obzirom da je tužitelj namiren sa svojim potraživanjem to nema pravni interes za vođenje ovog postupka. Nadalje ističe kako se tužitelj neosnovano poziva na utvrđenja iz presude iz kolektivnog spora između ostalog i stoga što među strankama više ne postoji pravni odnos koji bi bio obuhvaćen presudama donesenim u okviru kolektivnog spora kao i to da se pravomoćnost prvostupanjske presude donesen u kolektivnom sporu ne odnosi na osnovni ugovor. U trenutku sklapanja osnovnog ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/2003), a odredba čl. 131 ZZP-a koja regulira institut kolektivne zaštite potrošača je nastupila na snagu tek dana 16.07.2009. također čl. 502 a ZPP-a kojim je uvedena mogućnost podnošenja tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava da je stupio na snagu 01.07.2013. Stoga u trenutku sklapanja osnovnog ugovora da nije postojala mogućnost kolektivne zaštite potrošača. tuženik nadalje ističe kako je ugovaranje valutne klauzule izričito dozvoljeno temeljem zakona, valutnu klauzulu da nije dozvoljeno podvrgnuti testu poštenosti iz čl. 84 ZZP, te da valutna klauzula ne predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu u smislu čl. 81 ZZP. Odredbe koje sadrže valutnu klauzulu su uočljive, jasne te s time u svezi valutna klauzula je razumljiva, a o valutnoj klauzuli se između stranaka pojedinačno pregovaralo a ista ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Stoga tuženik da nije postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja ugovaranjem valutne klauzule.

Radi svega navedenog, tuženica predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

10. U postupku su izvedeni dokazi pregledom Ugovora o kreditu broj 216-211/06 od 11.04.2006., Aneks uz ugovor o kreditu br. 216-211/20006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 10.03.2016., kojeg su sklopili Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Zagreb i Ivan Pavičić kao korisnik kredita, Pavičić Stipe, Pavičić Marko i Pavičić Zora kao sudužnici te Pavičić Ivan kao založni dužnik, pregledana je obavijest o provedenoj konverziji od 17.03.2016. dostavljena od strane banke ovdje tužitelju, pregledan je otplatni plan, specifikacija uplata, pregledana je metodologija promjene kamatnih stopa u kreditnom i depozitnom poslovanju s fizičkim osobama Hypo Alpe Adria Bank d.d., izvedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještaku Ante Beusu, te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja kao parnične stranke.

11. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, ovaj sud smatra tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim u cijelosti.

12. Predmet ovog parničnog postupka je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, te zahtjev za isplatu s osnova ništetnosti promjenjive kamatne stope i valutne klauzule.

13. U postupku nije prijeporno da je između parničnih stranaka sklopljen ugovor o kreditu broj 216-211/2006 dana 11.04.2006. te Aneks uz ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 10.03.2016. Na temelju ugovora o kreditu odobrena je isplata novčanog iznosa od 205.800,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti s rokom otplate od 180 mjeseci te je ugovorena promjenjiva kamatna stopa koja je tada iznosila 5,25 %.

14. Među parničnim strankama je prijeporno da li je odredba ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštena ugovorna odredba, što bi je činilo ništetnom, te da li je odredba o valutnoj klauzuli ništetna, o čemu ovisi osnovanost tužiteljevog

zahtjeva za isplatom. Isto tako je prijeporno da li je tužitelj prekludiran pozivati se na ništetnost.

15. Tužitelj se u tužbi poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnog broja P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da je tamošnji tuženik i ovdje tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze mijenjanja u skladu s jednostavnom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U tom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovnog broja PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., a Vrhovni sud Republike Hrvatske je svojom odlukom poslovnog broja RevT-249/2014 od 9. travnja 2015. odbio revizije tuženika kao neosnovane. U obrazloženju presude Visokog trgovačkog suda, na stranici 62 se navodi kako se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, dakle, kada sud utvrdi postojanje određene povrede propisa o zaštiti potrošača, u postupku individualne pravne zaštite, naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih prava i interesa. Na taj način proširene su subjektivne granice pravomoćnosti jer osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa u postupcima individualne zaštite koje pokrenu potrošači obvezuje ostale sudove. Sve navedeno bilo bi u skladu i s odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

16. Tužitelj se također poziva na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovnog broja PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., kojom je utvrđeno kako je ovdje tuženik u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što da je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Ovime da je tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (*Narodne novine broj 96/2003*), u razdoblju od 1. studenog 2004. do 6. kolovoza 2007. i to članaka 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (*Narodne novine broj 79/2007*) i to članaka 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda da traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora ovdje tuženica kao trgovac s jedne strane, te korisnici kreditnih usluga kao potrošači s druge strane, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tamo tužena.

17. U odnosu na prethodno navedene odluke za navesti je da se prema odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku (*Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19*) fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozivati

na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavak 1. Zakona o parničnom postupku, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju, sud će biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva ovdje u tužbi.

18. Navedeni postupci pred Trgovačkim sudom u Zagrebu koji su pokrenuti po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača – Potrošač, protiv sedam banaka, a među kojima je i ovdje tuženica, predstavljaju kolektivni sudski postupak, a sve sukladno odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku. Kao što je prethodno navedeno, prema toj odredbi, pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanijske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu.

19. S obzirom na direktni učinak presude u kolektivnom sporu o nepoštenosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli vezanoj uz valutu švicarski franak, po ocjeni ovog suda nema potrebe izvoditi nikakve daljnje dokaze radi utvrđenja navedenih okolnosti jer bi, imajući u vidu utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite potrošača, drugačije postupanje bilo u suprotnosti s odredbom članka 502.c Zakona o parničnom postupku. O tome se već izjasnio Vrhovni sud Republike Hrvatske, u svojoj odluci poslovnog broja Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2018. Dakle, jedina bitna činjenica u pogledu nepoštenosti ugovornih odredbi je ta da li je ugovor o kreditu sklopljen u vremenskom periodu na koje se odnosi odluka u kolektivnom sporu. U konkretnom slučaju, Ugovor o kreditu broj 9012407665 sklopljen je 13.travnja 2007., odnosno, neprijeporno u onom vremenskom periodu na koji se odnosi odluka u kolektivnom sporu, u kojem sporu je kao jedan od tuženika sudjelovao i prednik tuženice iz ovog postupka. Stoga je po ocjeni ovog suda, osnovan tužbeni zahtjev tužitelja iz točke I. tužbenog zahtjeva.

20. VSRH je dana 12. veljače 2019. donio rješenje br. Rev-2868/2018 povodom izvanredne revizije podnesene u postupke jednake pravne osnove radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi u kreditnom odnosu između stranaka na koje se odnosi kolektivna presuda u tzv. "slučaju franak". U navedenom rješenju zauzet je stav da sama činjenica da su stranke sklopile dodatak ugovora o kreditu na temelju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditu ne znači da je korisnica kredita izgubila pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. Osim toga ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanje pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kada uzrok ništetnosti naknadno nestane, te stoga tužiteljica ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvarila eventualna prava za koje smatra da joj pripadaju. Jednak stav zauzet je i u odlukama drugostupanijskih sudova i to ŽS U Rijeci u predmetu GŽ-1689/19, ŽS u Varaždinu br. GŽ-1908/18 od 20.rujna 2019.

Slijedom obrazloženja pravnih učinaka rješenja VSRH Rev-2868/2018 od 12.veljače 2019., dana 26. svibnja 2020. doneseno je rješenje istog suda br. Rev-18/2018 kojim je zauzet stav da je iz pravnog shvaćanja (Rev-2868/18) proizlazi da nema zapreke za utvrđenje ništetnim i nepoštenim pojedinih odredbi osnovnog ugovora o kreditu pri čemu treba uzeti u obzir da je do dana sklopljenog Sporazuma o konverziji važio osnovni ugovor te je proizvodio pravne učinke, a između ostalog koji pravni učinci se upravo odnose na ispunjavanje obveza korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

Nadalje, dana 09. srpnja 2020. donesena je Presuda Suda Europske unije br. C-452/18 kojom odlukom je zauzet stav da potrošač može tražiti svoja prava nakon konverzije nepoštene odredbe ako u trenutku potpisivanja sporazuma nije znao da će u budućnosti ugovorna odredba biti nepoštena te ako nije informiran da ukoliko se tako nešto dogodi on gubi pravo potraživati povrat nezakonito naplaćenih iznosa, a što ovdje nije slučaj.

21. Što se tiče visine tužbenog zahtjeva, ista je utvrđena provedenim vještačenjem po ovlaštenom sudskom vještaku za računovodstvo i financije – Ante Beus. Vještak je u svojem pisanom nalazu i mišljenju naveo kako je zbog promjene tečaja odnosno utjecaja valutne klauzule, tužitelj kao korisnik kredita platio tuženiku više kredita u iznosu od 24.368,25 EUR bez utjecaja promjene kamatnih stopa; zbog promjene kamatne stope, tužitelj koje kao korisnik kredita platio tuženiku više kamata u iznosu od 7.240,49 EUR bez utjecaja promjene valutne klauzule; zbog promjene tečaja, odnosno utjecaja valutne klauzule tužitelj kao korisnik kredita zadužen je za viši iznos kredita od 7.276,16 EUR; zatezne kamate na potraživanja tužitelja na dan 30.09.2015. iznose 12.211,50 EUR. Dakle, ukupna potraživanja tužitelja na 30.09.2015. poslije prijeboja iznose 43.705,32 EUR od čega je 4.820,42 EUR zateznih kamata obračunatih do 30.09.2015. i 38.884,90 EUR glavnice.

Nakon što je podneskom od 19.03.2025. tužena predložila dopunu vještva, vještak je dana 09.06.2025. dostavio svoj očitovanje navodeći da zadatak vještaku određuje sud rješenjem, a ne tužitelj tužbenim zahtjevom niti tuženik odgovorom na tužbu te stoga da je zadatak suda u cijelosti izvršio temeljem pravila struke.

22. Odlučujući o zahtjevu tužitelja za isplatu, imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja temeljem odredbe članka 1111. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima, sud smatra kako bi kod povrata stečenog bez osnove tuženica bila dužna tužitelju vratiti upravo onaj iznos kuna kojeg joj je tužitelj platio bez osnove. Kako su ujedno iznosi anuiteta sadržani u utuženom iznosu, te kako je neprijeporno da je tužitelj kredit vraćao u mjesečnim anuitetima, to istome ujedno pripada i zakonska zatezna kamata od dana dospijeća svakog pojedinog obroka pa do isplate, u kunsom iznosu, sukladno odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima i to po izračunu koji se temelji na nalazu i mišljenju vještaka. Nije sporno da je tuženik temeljem dodatka utuženog ugovora o kreditu nakon 30.09.2015. tužitelju isplatio iznos od 7.391,08 EUR. Odredbom čl. 172 ZOO-a propisan je red uračunavanja kamata i troškova čime djelomično priznata preplata u visini od 7.391,08 EUR, prvenstveno zatvara dio zatezne kamate (koja iznosi ukupno 12.211,50 EUR) te preostaje potraživanje od 4.868,26 EUR te cijeli iznos glavnice 31.608,74 EUR. Dakle, preostaje neplaćeni iznos od ukupno 36.477,00 EUR sa zsk tekućom na iznos od 31.608,74 EUR od 01.10.2015. do isplate, te preostali iznos zsk (4.868,26 EUR) na koju teče tzv. procesna kamata kako je to precizirano u toč. II/ izreke.

Kako nije sporno da je tužba podnesena zbog povrata preplaćenih iznosa uslijed primjene ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli a o tome se vještak očitovao u svom nalazu na način da je prikazao da se u konkretnom slučaju radi o iznosu od 7.276,16 EUR. Budući da se radi o nezakonitom iznosu naplate odnosno razlici nastaloj uslijed primjene ništetne odredbe o valutnoj klauzuli a koja nije bila predmet dodatka ugovora o kreditu to je riješeno kao u toč. III/ izreke. Za navesti je kako je prihvaćena objektivna preinaka jer su svi utuženi iznosi obuhvaćeni pravnom osnovom a što je u skladu sa Zaključkom VSRH od 26.11.2021., Su-IV-162/21.

23. Tužitelj je u svom iskazu naveo da je 2006. odlučio podići kredit za gradnju obiteljske kuće koju je u međuvremenu dovršio i u kojoj živi sa svojom obitelji. Tom

prilikom se obratio službenicima ovdje tuženika izloživši im svoju potrebu i namjeru i tom prilikom mu je rečeno da kredit može podići isključivo u CHF i to po principu "uzmi ili ostavi". Napomenuo je da mu je u tom kontaktu predložen unaprijed formuliran tipski ugovor te mu nisu dana nikakva dodatna pojašnjenja u smislu odredbi, kamata, njihovim promjenama i sl., a niti je imao mogućnosti pregovaranja o bilo čemu. Konačno, odobren mu je kredit od 205.800,00 CHF s rokom otplate 15 godina. U ovom trenutku se ne bi mogao sjetiti kolika je bila ugovorena kamatna stopa ali se sjeća da je početna rata otplate kredita iznosila oko 4.500,00 kn da bi s vremenom narasla na 12.000,00., a o parametrima promjenjivosti kamatne stope nije bio upoznat niti mu je ista bila predložena i obrazložena. Na upit punom. tužitelja da li je upozoren na rizike valutne klauzule, tužitelj navodi da na nikakve rizike nije bio upozoren. Na upit da li se prilikom konverzije ičega odrekao, tužitelj navodi da nije, ali je snosio posljedice.

24. U odnosu na prigovor zastare tuženice, valja istaknuti kako članak 215 stavak 1. Zakona o obveznim odnosima propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano. Članak 241. istog Zakona propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim organom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Nadalje, članak 245. stavak 1. Zakona propisuje da nakon prekida, zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, dok stavak 3. istog članka propisuje da kada je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijetoja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, da zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Podnošenjem tužbe radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi Ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula, u prethodno navedenom sporu PŽ-6632/17, za zaštitu kolektivnih prava, prekinut je tijek zastare, a donošenje presude u tom predmetu od strane Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. zastara je počela teći ispočetka, time da se vrijeme prije prekida ne uračunava u tijek zastare. Tom presudom utvrđuje se ništetnim ugovorna odredba Ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Kako je predmetna tužba podnesena 10. prosinca 2019., te kako zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa posebni zastarni rok, ima se primijeniti članak 225. Zakona o obveznim odnosima, koji propisuje da tražbine zastarijevaju za pet godina, ako zakonom nije određen neki drugi zastarni rok. Stoga je razvidno kako je predmetna tužba podnesena unutar zastarnog roka, zbog čega se istaknuti prigovor zastare ima smatrati neosnovanim. Posebno se ističe kako bi u odnosu na tzv. negativne razlike nastupila zastara budući da ti iznosi nisu obuhvaćeni kolektivnom presudom već samo pozitivne razlike koje su predmet ovog postupka, pa tuženik u smislu prekida zastarijevanja ne može se pozivati na kolektivnu presudu doneseno protiv istog.

25. Stoga je riješeno kao u izreci.

26. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. Zakona o parničnom postupku, budući da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu. Visina troška je odmjerena sukladno vrijednosti predmeta spora i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika budući da tužitelja zastupa punomoćnik odvjetnik. Tako je tužitelju valjalo priznati trošak sastava tužbe u visini od 100 bodova; trošak sastava obrazloženih podnesaka od 02.03.2020., 21.09.2020., u iznosu od po 100 bodova, te po 250 bodova na ime sastava podnesaka od 19.03.2021., 08.1.2024., 12.11.2024., 15.10.2025., sve sukladno Tbr 8.1 OT. Nadalje, tužitelju je obistinjen trošak pristupanja na ročišta od 29.10.2024., 09.06.2026. i 14.09.2026., u iznosu od po 250 bodova te po

sve sukladno Tbr 9.1 OT. Na ovaj način tužitelju je ukupno obistinjeno 2050 bodova, što pomnoženo s vrijednošću jednog boda u iznosu od 2,00 EUR, to je tužitelju ukupno obistinjen iznos od 4.100,00 EUR uvećan za 25% PDV-a, što ukupno iznosi 5.125,00 EUR a kada se tom iznosu pridoda iznos od 300,00 EUR na ime predujma za vještačenje, to je tužitelju ukupno obistinjen iznos od 5.425,00 EUR.

Tužitelju nije obistinjen zatraženi trošak u iznosu od 112,81 EUR na ime sudske pristojbe za tužbu, i 362,54 EUR na ime sudske pristojbe za presudu budući spisu ne prileži dokaz o plaćanju iste.

U Starom Gradu 29. listopada 2026.

Sudac
Miljana Srhoj Buratović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od petnaest dana od dana dostave prijepisa presude, putem ovog suda na Županijski sud pisanim podneskom u 3 primjerka.

DNA:

- punom. stranaka

Broj zapisa: **9-3088f-4e6e1**

Kontrolni broj: **0aac5-1c863-caaac**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.